

I

De haven van Tripoli Oktober 1987

Ik zat onderuitgezakt in mijn stoel en luisterde naar de radio, waar kolonel Kaddafi als een Arabische Fidel Castro die te veel amfetamine had geslikt druk bezig was aan zijn nieuwste, eindeloos durende tirade. In gedachten zag ik voor me hoe zijn rimpelige gelaatstrekken voor een groot deel aan het gezicht werden onttrokken door een grote microfoon, terwijl hij woedend beschuldigingen uitte aan het adres van Reagan, Thatcher en aan alles wat westers was, zodat je alleen maar een wilde bos zwart krulhaar zag, plus wat nijldige spetters speeksel die alle kanten op vlogen.

Ik zat in de passagiersstoel van een hoekige oude Russische jeep. Het barstte in Afrika van dit soort voertuigen, waarvan het kale metaal door de groene verf heen te zien was door de duizenden schoenen en handen die de lak daar weggesleten hadden.

Ik zweette enorm, en dat had niets met het weer te maken. Dit mocht dan Noord-Afrika zijn, het was wel oktober. Het was koud. Nee, het transpireren had te maken met de wetsuit die ik over mijn kleren aanhad. Afgezien van mijn sweatshirt, trainingsbroek en sportschoenen had ik verder niets aan of op mijn lichaam: geen geld, geen wapen. Ik zou beide niet nodig hebben – ik had niet eens een horloge bij me. Het was de bedoeling dat ik zou reageren op gebeurtenissen zodra die zich voordeden, niet wanneer de kleine wijzer op de vijf zou staan. Ik zou de documenten met betrekking tot mijn dekmantel pas op het allerlaatste moment aan Lynn overhandigen.

Onderuitgezakt in de stoel zitten en niet bewegen – dat is het geheim van het niet gezien worden. De jeep zag er net zo uit als de tien jaar oude Amerikaanse personenauto's die hier ook geparkeerd stonden: leeg. Ik hield de kijker voor mijn ogen, de blik op het doelwit gericht. Mijn aandacht was vooral gefocust op de twee grote gaten in de achterstevan van het schip van waaruit tien centimeter dikke trossen richting kade liepen.

Om ons heen ging het havengebeuren gewoon door. De kade lag vol boten die tv's en witgoed losten om de steeds groter wordende behoefte van de Libische bevolking aan deze artikelen te stillen. Dit was een olie-

land, en meer dan dat. Arabieren van overal vandaan, bruin en zwart, vormden de arbeidskrachten. De opzichters waren stuk voor stuk expats, en overal om me heen waren Duitse, Franse, Britse en Amerikaanse accenten te horen. De sancties tegen de man die het Witte Huis ‘de waanzinnige hond van het Midden-Oosten’ noemde hadden blijkbaar maar weinig te betekenen. Alle oude imperialisten aten mee uit zijn trog. Iedereen incasseerde de enorme salarissen die in deze voormalige Italiaanse kolonie te verdienen waren.

De chauffeur, die zijn handen op het enorme zwarte stuurwiel liet rusten, luisterde ingespannen. ‘Waar is hij mee bezig?’ Ik nam niet eens de moeite hem aan te kijken.

Hij zette het transistorradiootje wat zachter. ‘De hele wereld gaat naar de knoppen, zoals altijd al.’ Het was een zachte stem met een bekakt accent.

Hoewel de Britse ambassade al een tijd geleden was gesloten – samen met die van zo’n beetje alle andere westerse landen – als onderdeel van hun sancties tegen de kolonel vanwege zijn gewoonte om steun te verlenen aan het wereldomvattende terrorisme, had iedereen, inclusief de Britten, een paar mannetjes van de geheime dienst achtergelaten. Kolonel Lynn was een van hen. Kaddafi bleef een van de grootste bedreigingen van de wereldvrede, en zijn in zwarte leren jasjes gestoken zwaargewichten hadden de gewoonte regelmatig naar het Verenigd Koninkrijk af te reizen om daar iedereen te vermoorden die zich tegen het regime verzette, dus hadden we mensen nodig die ter plaatse hun oor te luisteren legden.

Lynn was geen veldwerker. Hij was ‘onze man in Havana’ – maar dan in Tripoli. Hij liep tegen de veertig, had een normale lichaamsbouw en sprak en zag eruit als een geschiedenisleraar – maar de geur die om hem heen hing, de geur van iemand die net onder de douche vandaan kwam, maakte onmiddellijk duidelijk dat het hier om een officier ging, en zijn uitstraling was er een van iemand met ambitie. Hij sprak de taal en kende de spelers. Misschien was hij hier zelfs wel geboren; voor zover ik wist, was zijn vader ambassadeur of iets dergelijks geweest. Kolonel Lynn – ik ben er nooit achter gekomen hoe zijn voornaam luidde – kende dit oord door en door en voelde zich er volkomen thuis. Hij was, zoals dat bij de Firma werd genoemd, een arabist.

Hij was oké, denk ik – alleen niet bepaald het soort knaap dat ik zou opbellen om hem te vragen of hij zin had in een biertje en een klef broodje. Wat mij betreft was hij net een tikkeltje té gretig, net een tikkeltje té toegewijd aan de zaak. Waarschijnlijk bewaarde hij een foto van de koningin onder zijn hoofdkussen. En hij was ook net een tikkeltje te gretig als hij mij vertelde hoe ik mijn werk moest doen. Hij hield niet van mensen

zoals ik. Af en toe gaf hij heel even blijk van zijn weezin tegen datgene waarmee mensen zoals ik te maken hadden. Hoewel hij er deel van uitmaakte, stond hij aan de schonehandenkant van het hek, en iedereen aan mijn kant was weinig meer dan een noodzakelijk kwaad.

‘Vergeet niet om vóór al het andere de lading te bevestigen.’

‘Oké. En wat doe ik als die er niet is?’

‘Die is er wél.’

‘Waarom controleren we het dan?’

‘Omdat ik wil dat jij me na je terugkomst vertelt dat je die met eigen ogen hebt gezien.’

Het schip dat ons doelwit vormde lag tussen twee Libische patrouilleboten in het militaire gedeelte geparkeerd, aan de andere kant van de haven. Ik had het opzettelijk niet over ‘afgemeerd’, omdat ik Lynn ermee op de kast kreeg. Hij wist namelijk het een en ander over boten. Ik kende nauwelijks technische uitdrukkingen en ik had ook geen zin om die termen alsnog te leren. Dat was de taak van de marine. Wat mij betreft was die boot geparkeerd, en dat was prima.

Lynn had een eigen zeilbootje, in een jachthaven die op een kilometer of vijf afstand lag. De afgelopen vier dagen had ik op dat bootje doorgebracht, terwijl hij me op mijn opdracht had voorbereid. Het zit- en eetgedeelte benedendeks hing vol foto’s van hem en zijn vrouw in de wateren van noordelijk Norfolk. ‘Nelson-country’, zoals hij het noemde.

Ik had het voor mezelf verpest; door een uiterst oppervlakkige belangstelling te tonen voor een foto waarop ze beiden voor een plaatselijke pub stonden, de Hero, had ik hem de gelegenheid gegeven met een serieuze geschiedenisles op de proppen te komen, die begonnen was met de mededeling dat de held slechts op een paar kilometer afstand van hun huis was geboren.

De onder Egyptische vlag varende *Bahiti* kon zo’n honderdvijftig ton vracht vervoeren. Toen de vrouw van de directeur een fles met de meest mousserende wijn die er in Caïro te vinden was tegen de zijkant van het vaartuig had stukgegooid was de romp nog glanzend wit geweest, maar twintig jaar lang contact met zout water en achterstallig onderhoud hadden ervoor gezorgd dat het scheepje nu onder de roestvlekken zat. Op het voorschip stond een kraan waarmee geladen en gelost kon worden. De rest van het dek was vlak, afgezien van de brugopbouw op het achterschip. Het geheel had wel iets weg van een miniatuurolietanker.

Ook Lynn keek door zijn kijker, terwijl vorkhefrucks zoemend om ons heen reden, geladen met steeds weer andere kisten en iets wat leek op een lading nieuwe deksels voor vuilnisemmers. Een groepje rokende haven-

arbeiders stond tegen een muur geleund, wachtend op de volgende klus of tot de een of andere Duitser hen zou uitschelden voor luie Arabieren.

‘Zie je de man die nu bij de loopplank staat?’

Ik knikte.

‘Zwartleren jasje? Papieren in zijn hand?’

‘Ja, ik zie hem.’

‘Dat is Mansour.’

Na Lynns briefing wist ik al heel wat van deze Mansour af. Hij was ergens in de veertig en werkte voor de Libische inlichtingendienst. Hij was van gemiddelde lengte en enigszins gedrongen, had zijn haar naar achteren gekamd en was in het bezit van een keurige snor.

‘Hij noemt me Leptis.’

‘Leptis?’

‘Zomaar een naam die hij me gegeven heeft.’

‘Zijn jullie bevriend met elkaar?’

‘Nauwelijks.’ Hij liet zijn kijker even zakken en draaide zich naar me om. ‘Alles draait om de behoefte iets al dan niet te weten, Nick – en dit hoef jij niet te weten.’

Hij had gelijk. Dit hoefde ik niet te weten – ik wilde het niet eens weten. Al dat geheimzinnige gedoe ging mijn salarisschaal ver te boven.

‘Weet je zeker dat hij het is? Hij ziet er een stuk dikker uit dan op de foto’s.’

‘Absoluut zeker. Hij is zich de laatste tijd alleen overmatig te buiten gegaan aan falafels, da’s alles. Een teken dat hij allerlei voorrechten geniet. Hij krijgt veel te veel salaris.’

Mansour wees en schreeuwde iets, en wekte nu, terwijl hij de loopplank op liep, duidelijk de indruk de leiding over te nemen. Uit het vrachtruim kwamen twee gestalten tevoorschijn, liepen op Mansour af en begonnen tegen hem te praten.

‘Let op – dat is Two Cells.’

‘Inderdaad,’ beaamde Lynn, ‘dat is Lesser.’

2

Benjamin Lesser – die naam klonk eigenlijk niet harde-kern-republikeins genoeg om toe te behoren aan de belangrijkste explosievenexpert van de Provisional IRA. Ik was nog maar net gekomen van de geschiedenisles

over Nelson toen Lynn was begonnen aan een uitgebreide uitleg over de herkomst van de naam. Het kwam erop neer dat Benjamin niet alleen een Keltische naam was, maar ook in Oost-Europa voorkwam. De betekenis ervan was ‘favoriete zoon’. Benjamin was ook een katholieke heilige, waardoor de naam kon worden opgenomen in *Het Groot PIRA-baby-namenboek*. In het jaar 424 was deze heilige door de koning van Perzië gemarteld omdat hij zou hebben gepredikt. Onder zijn nagels en in andere weke lichaamsdelen werden scherpe rietstengels gestoken. Nadat hij op deze wijze een paar keer was gefolterd, werd als hoogtepunt van de show een van weerhaakjes voorziene staak in zijn achterste geramd. Vijftienhonderd jaar later deed de PIRA met zijn slachtoffers min of meer hetzelfde, dus was de geschiedenisles niet helemaal zonde van de tijd.

Ik had Ben de bijnaam Two Cells – twee hersencellen – gegeven. Het gaf me een bepaalde voldoening hem te zien als iemand die dom was. Dat vrolijkte me op.

‘Ik neem aan dat op basis van het feit dat ik alleen maar dingen hoef te weten die ik beslist móét weten, jij me niet kunt vertellen wie die vrouw is?’

‘Eerlijk gezegd ken ik haar niet.’ Lynn nam een paar seconden de tijd om het betoverend mooie gezicht met de donkere huidskleur wat beter te bekijken. ‘Waarschijnlijk een van Mansours mensen die de lading moet controleren.’

Het donkerbruine, golvende haar van Two Cells was iets langer dan op de foto’s die ik tijdens de briefing te zien had gekregen, tot op zijn schouders en met een scheiding in het midden, maar hij was het wel degelijk. Hij torende boven de Libiër uit, en vermoedelijk boven iedereen aan boord. Hij was minstens een meter negentig lang en mocht zonder meer potig worden genoemd. Ik had verwacht dat de handen van een bommenmaker op die van een pianist zouden lijken, maar die van Benny Boy leken nog het meest op kolenschoppen.

‘Vergeet niet dat je het op een ongeluk moet laten lijken. En het schip moet ten koste van alles intact blijven, zodat het in handen van de Spanjaarden kan vallen.’

‘Ja, ik weet het.’

Dat had hij me de afgelopen dagen al vaak genoeg verteld. Dit was zo’n beetje de best voorbereide klus die ik ooit had moeten klaren. Maar alle briefings in de wereld zouden me niet helpen om Two Cells neer te slaan zonder dat het precies zou lijken op wat het was. Ik zou een handje kunnen helpen hem naar me toe te lokken, maar als er iets fout liep, zou ik er toch serieus rekening mee moeten houden dat er zo’n honderdvijftien kilo bepaald onvriendelijke Two Cells met een van die enorme vuis-

ten naar me zou uithalen. En als hij me raakte, zou ik overboord liggen.

Mansour en de vrouw liepen de kade op en verdwenen in het labyrint van pakhuizen en opslagplaatsen, terwijl Two Cells terug aan boord van het schip ging en met de kapitein praatte.

Liam Brian Duff was heel wat meer dan zomaar een zeeman. Hij raakte betrokken bij de gebeurtenissen rond Bloody Sunday en meldde zich de volgende dag prompt bij de IRA aan. Hij was toen nog maar een jaar of zestien. Het jaar daarop werd hij op heterdaad betrapt toen hij probeerde een overheidsgebouw op te blazen.

Hij werd tot zes jaar veroordeeld en deelde in de Maze-gevangenis een cel met enkele belangrijke iconen van de Republikeinse beweging. Tegen de tijd dat hij op vrije voeten kwam was Duffs ster rijzende. Hij verscheen opnieuw op de Britse radar toen hij vijf, zes jaar geleden door de Franse politie werd gearresteerd. Op de terugreis vanuit een trainingskamp van de Hezbollah in Libanon maakte hij gebruik van een vals paspoort – een duidelijk bewijs van zijn rol bij het cultiveren van de internationale contacten die de IRA en Sinn Féin in het Midden-Oosten aan het opbouwen waren, en dan vooral met het Libië van Kaddafi.

Ik hield mijn verrekijker op het schip gericht terwijl Duff in de gaten hield of de kraan de kisten wel op de juiste manier in het ruim liet zakken. Toen gaf Lynn even wat gas en legde ik de kijker op de vloer naast mijn voeten. Hij reed het havengebied uit en nam vervolgens de kustweg.

‘Neem een andere route. We willen niet nog eens een keertje bij een wegversperring worden aangehouden.’

Lynn knikte.

Op weg naar de haven was het kantje boord geweest. De jongens van Kaddafi hadden een controlepost geïnstalleerd op een plaats waar een paar uur eerder, toen we het gebied hadden verkend, nog niets te zien was geweest. Onze papieren waren in orde en onze dekmantel had standgehouden – we waren Nederlandse werknemers van een oliemaatschappij die op doorreis waren, jongens die een paar eerlijke dollars probeerden te verdienen in het arbeidersparadijs van kolonel K. Nadat hij onze papieren aandachtig had bekeken en ze een paar keer had omgedraaid, had de schildwacht gebaard dat we door konden rijden, maar ik zat er absoluut niet op te wachten om het geheel nog eens mee te maken. We hadden aanzienlijk grotere zorgen aan ons hoofd.

3

Hij parkeerde op een rotsachtige landtong op ongeveer een kilometer van de haven. De rotsen glinsterden in de lampen op de kades, en dat gold ook voor de plastic flessen en het overige afval dat over het strand verspreid lag. Het zag er meer uit als een vuilstortplaats dan op een vakantiebestemming. Misschien dat Club 18-30 dit oord daarom een jaartje had overgeslagen.

‘Alles op z’n plaats? Nog vragen?’

‘Ja – en nee.’ Ik klauterde met enige moeite uit de jeep en liet de documenten die mijn dekmantel moesten bevestigen op de stoel liggen. Ik pakte de rebreather en de zwemvliezen van de achterbank en controleerde vervolgens of de karabiner nog steeds was vastgehaakt aan het net rond de met een touw dichtgetrokken zak. Daar zaten alle spullen in die ik nodig had om aan boord te komen.

Lynn verdween zonder verdere plichtplegingen. Als ik zou worden betrapt wilde hij niet in de buurt zijn.

Boven op de vuilstortplaats begon ik me in gereedheid te brengen. Ik bevestigde de rebreather op mijn rug. Het was een commercieel systeem, het soort dat onderwaterfotografen gebruiken als ze de vissen niet willen afschrikken. Een gewone scubatank maakt lawaai en er komen lange slieren luchtballen uit; bij een rebreather heb je van beide geen last omdat je opnieuw gebruikmaakt van de lucht die je uitademt.

In een van de kleine tanks op mijn rug zat pure zuurstof, in de andere gewone perslucht. Het plastic vaatje ertussenin bevatte natronkalk. Als ik uitademde, werd die lucht door het plastic vaatje geleid. De natronkalk hield het koolzuurgas vast, maar liet de zuurstof door, samen met een beetje aanvulling uit de zuurstoffles. Het zat allemaal vernuftig in elkaar, maar dat betekende niet dat ik er graag gebruik van maakte. Als ik onder water had willen klooiën, was ik wel bij de marine gegaan.

Ik maakte mijn navigatiesysteem vast, een lichtgevend bolkompas met een doorsnee van twaalf centimeter, dat bevestigd was op een stuk hard plastic. Dat kon ik aan het harnas van mijn rebreathersysteem vasthaken, zodat het voor mijn borst bungelde, net als een kaartentas.

Met mijn zwemvliezen in de ene hand en de zak in de andere waadde ik de zee in. Die was ijskoud. Het masker bedekte mijn gezicht. Ik trok de

riempjes nog wat strakker aan, stak mijn hoofd even onder water en haalde een paar keer adem om er zeker van te zijn dat het goed zat.

Ik deed de zwemvliezen aan en zwom weg, rustig met mijn benen slaand. Ik had ze in het bijzijn van Lynn steeds *flippers* genoemd. In elk geval moest ik daarom glimlachen.

Ik had mijn linkerarm door het net gehaakt en hield mijn handen tegen mijn buik gedrukt terwijl ik mijn zwemvliezen op en neer liet gaan. Het gewicht ervan zorgde ervoor dat de rest van mijn lichaam onder water bleef.

Toen ik de landtong rondde, zag ik in de verte de lichtjes van de haven. Ik bracht de plastic plaat omhoog, controleerde of de kompaskoers me rechtstreeks naar de boot die mijn doelwit vormde zou leiden en zocht een diepte van vijf meter op, ondertussen onafgebroken mijn zwemvliezen op en neer bewegend. Ik haalde langzaam en normaal adem, hoewel dat in de stilte leek te echoën. De natronkalk gaf het ingeademde mengsel een ietwat zure, citrusachtige smaak.

Ik wist dat ik me niet moest haasten. Als ik dat wel deed, zou de plastic plaat me naar boven duwen en zou ik niet meer in staat zijn op koers te blijven. Ik sloeg methodisch mijn zwemvliezen op en neer en hield mijn blik strak op de lichtgevende markeringen van het bolkompas gericht.

Het duurde niet lang voor de havenlichten zich zo'n beetje recht boven me bevonden en de stilte verbroken werd door een kakofonie van draaiende scheepsschroeven en de metaalachtige geluiden van scheepsrompen, met daar dwars doorheen het krankzinnige geronk van een speedboot die door de haven stooft. Ik hield het bolkompas voor me en hield me aan mijn koers.

Ondanks het feit dat ik mijn tempo laag en constant hield, begon ik nu toch de spanning te voelen. Aan beide kanten hingen enorme scheepsrompen in het water die vol aangroeisels zaten. Ik concentreerde me op mijn koers; meer kon ik niet doen, op het aan de oppervlakte komen na dan, om de situatie ter plekke in ogenschouw te nemen.

Twee gestroomlijnde, scherpe vormen deinden voor me uit op het water, links en rechts van een groter, logger vaartuig.

4

Ik dook onder de kiel van de *Bahiti*. Vol aangegroeide schelpen en rondwervelend zeewier – in scherp contrast met de patrouilleboten die links

en rechts van het vrachtschip lagen afgemeerd – leek die nog het meest op het plafond van een onderzeese grot. De stationair draaiende scheepsmotoren zoemden vlak boven me en ik hoorde het slaan van metaal tegen metaal.

Een eindje verderop glommen twee enorme koperen schroeven in het troebele water; die zouden binnenkort gaan draaien, om ons buitengaats te brengen – maar voorlopig nog even niet, hoopte ik.

De kade lag nu achter me. De bolvormige achterstevan van de *Bahiti* stak vlak boven de waterlijn een heel eind uit en ik bleef onder de overstekende romp uit het zicht. Ik haakte het kompas los en liet het vallen.

Met een paar slagen van mijn zwemvliezen zwom ik naar boven, waarbij ik mijn hand af en toe naar de romp uitstreekte om mezelf in evenwicht te houden. De door de motoren veroorzaakte trillingen waren tot in mijn arm te voelen. Mijn hoofd stak boven het wateroppervlak uit; ik bevond me nog steeds onder het uitstekende gedeelte van de achterstevan.

Boven me was het lawaaiig en bewoog er van alles. De wereld klonk niet langer gedempt. Ik deed het masker af en liet het aan de bijbehorende buis bungelen terwijl ik de sluitingen van de rebreather losmaakte en die, evenals het kompas, naar de bodem liet zakken.

Zachtjes met mijn zwemvliezen slaand om mijn hoofd boven water te houden, tastte ik in het net en haalde de aangepaste magneetmijn tevoorschijn. Ach, niet zozeer aangepast als wel zonder de bijbehorende mijn. Het geval was ongeveer twintig bij twintig centimeter groot en aan een kant van een dunne rubberlaag voorzien om te voorkomen dat er een harde galm door het schip zou klinken wanneer het voorwerp tegen de romp werd bevestigd, want dat zou ongetwijfeld een regen van handgranaten vanaf het dek tot gevolg hebben.

Ik klikte de karabiner vast aan de stalen handgreep die ik aan de andere kant van de magneet had gelast, op de plaats waar oorspronkelijk de mijn had gezeten, en hing daar vervolgens de netzak aan op om te wachten tot de bemanning van de *Bahiti* hun zaakjes op orde zou hebben.

Nog bijna een vol uur lang waren er zeven, acht meter boven me nog gerammel en geschreeuw en andersoortige geluiden hoorbaar, maar even later werd een paar centimeter bij me vandaan, aan de andere kant van de scheepsromp, de laatste kist die de Libiërs de afgelopen uren aan boord hadden gebracht op zijn plaats geschoven.

Er waren slechts zes bemanningsleden aan boord – deze roestbak vervoerde vracht en was niet bedoeld om er cruises in het Caribisch gebied mee te maken – maar dat was aan het geschreeuw en gevloek waarmee de loopplank aan boord werd getrokken niet te merken. Op dat moment

waren mijn vingers volkomen gerimpeld en zat er geen greintje gevoel meer in.

Het motorgeluid zwol plotseling aan en de romp trilde als een pneumatische hamer. De achtertros werd van een bolder op de kade losgemaakt, plonsde ongeveer een meter bij mijn hoofd vandaan in het water en werd vervolgens aan boord getrokken.

Het water achter me begon te kolken. Ik had geen flauw idee of dit schip door een sleepboot zou worden weggetrokken of op eigen kracht zou vertrekken. Maar dat deed er verder niet toe, zolang er maar niemand te dicht bij me in de buurt kwam.

De boot maakte zich langzaam maar zeker los van de kade, maar nog steeds kwamen mijn benen naar de oppervlakte; ik móést mijn zwemvliezen aanhouden voor het geval ik zou worden ontdekt en er als een bezetene vandoor zou moeten gaan. Maar nu waren we onderweg, ik zou ze kunnen uittrappen. Ik was niet van plan hier veel langer te blijven hangen en moest aan boord zien te komen voor Liam en zijn maten de kans kregen voldoende vaart te maken.

Het duurde niet lang voor de havenlichten achter ons lagen. Links van me doemde uit de schaduw de landtong op.

De schroeven veroorzaakten een complete storm. Mijn handen en armen waren nagenoeg gevoelloos van de kou en van het krampachtig vasthouden aan het net.

Ik diepte daar een stang van een meter uit op, die ik zodanig kon verlengen dat er uiteindelijk een stang van tien meter lang zou ontstaan. Het volgende voorwerp was een opgerolde ladder die speciaal ontwikkeld was voor grotonderzoek en niet van touw maar van vier millimeter dik staaldraad was gemaakt. Daartussenin sporten die bestonden uit aluminiumbuizen met een doorsnee van twaalfenhalve millimeter, met bovenaan een van vier punten voorziene haak met een veermechanisme. Het geheel woog nog geen drie kilo.

Het enige wat ik nu nog moest doen, was de ladder aan de stang vastmaken en die steeds met één meter te verlengen, waarbij ik het nieuwe stuk steeds een kwartslag moest draaien om het vast te zetten. Even later was de stang helemaal op lengte, stond hij recht overeind en schuurde af en toe zachtjes langs de romp.

Ik kreeg een lading stuifwater in mijn gezicht. Met mijn arm nog steeds in het net gehaakt, begon ik net zo lang met de ladderhaak te manoeuvreren totdat die achter iets stevigs aan dek bleef vastzitten. Het enige wat voldoende dichtbij was om te kunnen waarnemen, was het omhulsel voor de meertros.

Naarmate we meer vaart maakten, sloeg het water steeds heftiger tegen me aan, en het kostte me de grootste moeite om de arm waarmee ik de stang vasthield zo min mogelijk te bewegen. In elk geval hoefde ik me geen zorgen meer te maken over eventueel lawaai. Mijn pogingen waren er uitsluitend op gericht die haak ergens aan vast te maken. Het was volkomen zinloos om me zorgen over de magneet te maken; als die losliet, liet-ie los. Waarom zou je je zorgen maken over iets waar je verder toch niets meer aan kon doen?

Ik hoopte alleen maar dat de mensen op de brug recht vooruit keken en niet aan het rondlummelen waren op de brugvleugels. Verdomme, ik zou daar gauw genoeg achter komen. De kapitein en de roerganger zouden achter het stuurwiel staan. De vier anderen waren waarschijnlijk met de motoren in de weer en met andere zaken die nodig waren om het schip drijvend te houden en de voorsteven in de juiste richting te houden. Ik weet maar weinig van het leven op zee, maar ik kon geen enkele reden verzinnen waarom een van de bemanningsleden over de verschansing van de achtersteven zou gaan hangen om dromerig naar het kielzog te kijken. Dat was namelijk precies datgene wat ik wel zou doen.

Ik had zoveel zeewater in mijn mond gekregen dat ik begon te kokhalzen, terwijl ook nog eens mijn ogen begonnen te branden. Ik had het gevoel dat ik in een oefenbad lag en iemand de hendel op maximale golfslag had gezet. Het ene moment leek ik boven het wateroppervlak uit te stuiteren, en het volgende had ik de indruk dat ik puur door het gewicht van het water naar beneden werd gesleurd. Ik moest toch echt proberen wat meer houvast te vinden. Met mijn linkerhand in het net gehaakt, probeerde ik me met mijn voeten tegen de scheepsromp schrap te zetten.

De lichtjes van de haven verdwenen in de verte. Die van de afgelegen dorpjes langs de kust schenen zwakjes.

Pas bij mijn zesde of zevende poging bleef de haak eindelijk hangen. Waaraan precies wist ik niet, maar hij bleef vastzitten. Ik gaf er een stevige ruk aan, en nog een keer. Hij bleef op zijn plaats.

Ik maakte de karabiner los van de magneet, liet het net vallen en greep met beide handen de ladder beet. Mijn benen werden onder me vandaan geslagen en het volgende moment zwiepte ik heen en weer in het kielzog van de *Bahiti*, terwijl ik als een waanzinnige hoopte dat ik niet door de woest ronddraaiende scheepsschroeven tot een miljoen stukjes zou worden vermalen.